

Juhász Tibor

Az indulás fáradtsága

A ködből lassan bontakoznak ki
a tömbök, a látható nedvesség
formára nyírt lombok alá süllyed,
meszelt törzsek köré gyűlik,
és lassan a földbe szivárog.
Vastagabbá válnak az épületek
közötti határok, szemetesek,
autók, oszlopok helyezkednek el
rajtuk, a földszint biztonsági
rácsaiba kapaszkodnak az első
sugarak, és megcsillan a karjuk.

Munkavédelmi bakancsok, félcipők,
tűsarkúk tapossák a járdán a reggel
vizes nyomait, élére vasalt nadrágok
húzzák rendbe hivatalnokok álomtól
csámpás lábait. Gallérok igazítják
magukat, nyakkendők vágódnak
vigyázzba, de a feslett gomblyukakból
kicsüng az indulás fáradtsága.

A hűvös levegő összehúzza az arcokat,
feszesebbé válnak az alvás barázdái,
mélyebbé a szarkalábak. Az emelkedő
tetején hetes buszként bukkan fel a nap,
és beszűkíti a pupillákat. Színtelen fényre
vegyül egy szőke nő hajába, mégis
valahogy sárgábban lóg a copfja,
a szél kicsen belőle néhány szálat,
és hanyagul a nő vállára dobja.

Talpalattira zsugorodott délelőtt

Nyálkaszürke reggel ül a városon. Csúsós,
hideg fénye kéregként borítja a bérházak testét,
idegen csöndességet von az áruházak köré,
és magába mossa a konténerek mögé húzódott
éjszaka borszagú hortyogását. Mint zsír
a gyorséttermek papírtasakjaiba, úgy szívódik
a falakba, az ablakokra csapódnak cseppjei,
aztán csöpögni kezd az erkélyekről, ereszek
fémcsöveiben hül tovább, lassan minden
percét elviszik a csatornák. E folyós szürke
megmaradt hártáját cipők törik fel, folyamának
hangjait lépések váltják. A cukrászdák, a kávézók
és az éttermek napernyőik cikkes színeit bontják.
Megszólalnak az áruházak hangosbeszélői,
plakátot ragasztanak épp a falra, buszjáratok visznek
munkahelyeikre embereket, koptatva az abroncsaikra
tekeredett reggelt, szélvédőkkel törve milliónyi darabra.
Aztán csak a rohanás, biciklis futárok csengője,
kiáltásaik, a körút a Munkaügyi Hivatalra tekeredik,
a kereszteződésben autók koccannak össze, zsákutcában
káromkodik egy kamion sofőrje, öregember áll meg egy
járda szigeten, mellére teszi a kezét, pirosnál álló
járókelők lábait nyaldossa a konténerekből kicsurgó
szemét. És mindezek között a talpalattira zsugorodott
levegőt átszeli egy teljesen hétköznapi délelőtt.